117. Az Úr kérdé apostolát...



- 2. Oly könnyű a jó napokban A szívünket kitárni, Ha minden kedvünk szerint van, És farkast nem kell várni; De ha nehéz idő jön el Sok szenvedéssel, szégyennel, Majd akkor látni szépen, Szeretetünk mi légyen!
- 3. A szenvedésben bennünket Az Úr meglát és kérdi:
 Szeretsz-é Péter engemet, Tudsz szenvedve dicsérni,
 Ha tagjaid megköttetnek, Ha kínhalálra vezetnek,
 Majd úgy is szeretsz engem, És mindent megvetsz értem?
- 4. De hangzik már a felelet, Mely fájó szívből támad:

 Te tudod, Uram, szeretlek, És mindenem csak Te vagy! –
 Az Úr még harmadszor kérdez: Te engem akkor is szeretsz,
 Ha tűz, ha kín rád zúdul Majd megpróbáltatásul?
- 5. Jöjj utánam, és legeltesd Hűséggel az én nyájam; Az igazságot kövessed, És tűrjél, bízzál bátran; A pásztor elöl haladjon, És Jézus útján maradjon, Az életét se szánja, Juhaiért ne bánja.
- 6. Az igaz pásztor el nem fut, Ha farkas tör a nyájra, Mert példát mutat s küzdni tud, És ígéretét állja; A juhok követik útját, Ha a kereszt gyalázatát Ő szégyen nélkül hordja, Sőt kegyelemnek tartja.
- 7. Sok a baj, a keserűség, Míg véget ér az utunk; Hogy részünk legyen dicsőség, A Krisztust meg kell vallnunk. Ha nagy az életküzdelmünk, Az Úr próbálja türelmünk: A szenvedés tüzében Megállunk-e hűségben?

Minekutánna azért ebédeltek volna, monda Simon Péternek Jézus: Simon, Jónának fia, szeretsz-é engemet ezeknél inkább? Monda néki: Úgy Uram, te tudod, hogy szeretlek téged! Monda néki: Legeltesd az én bárányimat!